

Els seminaris, com a centres destinats a la formació dels sacerdots, foren creats l'any 1545 per un decret del Concili de Trento. En aplicació d'aquest decret, l'arquebisbat de Barcelona va destinar un edifici al carrer de Montalegre, que prestà el seu servei des de l'any 1593 al 1772. Després va ser traslladat al Col·legi de Betlem, a la Rambla, fins al 1878, en què novament es traslladà al carrer Tallers fins el 1882, any en què es traslladà a l'actual edifici que és un projecte de l'arquitecte Elies Rogent, i que es va iniciar sota el pontificat del bisbe Josep M. Urquinaona.

La història del Seminari durant el darrer segle va patir els estralls de la Setmana Tràgica i de la Guerra Civil amb saquejos, incendis i diversos usos allunyats dels seus objectius, per la qual cosa va haver de ser restaurat.

El Seminari Conciliar és doncs, la institució educativa a la que l'Església de Barcelona encomana la formació dels seus futurs sacerdots. Els àmbits principals de formació són l'humà, el comunitari, l'espiritual, l'acadèmic i el pastoral i es configura com una comunitat cristiana, jove per la majoria dels seus membres, en la qual els candidats al sacerdoci realitzen el seu procés de formació segons les orientacions i criteris de l'Església.

Un equip de sacerdots diocesans, formadors i director espiritual, presidits pel Rector, vetllen i acompanyen el procés educatiu dels futurs sacerdots.

Actualment, en el Seminari Conciliar de Barcelona s'hi formen els seminaristes de la mateixa arxidiòcesi de Barcelona i els seminaristes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

- 📍 Carrer de la Diputació 231
08007 Barcelona
- ☎ 934 541 600
- ✉ seminari@seminaribarcelona.cat
www.seminaribarcelona.cat
- 🕒 **Horari:**
Obert de dilluns a divendres, de 9 del matí a 8:30 del vespre; Dissabtes de 9:00 a 14:00
- 🕒 **Horari d'atenció:**
Secretaria de dilluns a divendres de 9:00 a 14:00
- 🕒 **Horari de misses**
Laborables: Dilluns i Dimecres a les 20h i Divendres a les 13:15h
- 👤 **Lloc on segellar la credencial:**
porteria
- 🚶 **Com arribar-hi:**
L1, L2, 52, 54, 59, 63, 67, H12, V15

Seminari Conciliar de Barcelona

Sant Josep, patró de les vocacions i del Seminari

El Papa Francesc, en el capítol setè de la seva Carta Apostòlica *Patris Corde*, referint-se a Sant Josep, ens diu que “tota veritable vocació neix de donar-se un mateix, la qual cosa és la maduració del simple sacrifici. També en el sacerdoci i la vida consagrada es requereix aquest tipus de maduresa. Quan una vocació, ja sigui a la vida matrimonial, cèlibe o virginal, no arriba a la maduresa de l’entrega de si mateixa aturant-se només en la lògica del sacrifici, aleshores en lloc de convertir-se en signe de la bellesa i l’alegria de l’amor corre el risc d’expressar infelicitat, tristesa i frustració”.

Per això Sant Josep és el patró de les vocacions i del Seminari: perquè un Seminari és una escola on s’aprofundeix en la vocació, en el servei, en la donació d’un mateix. Cada seminarista ha de plantejar-se si aquesta vocació el porta a donar-se del tot a Déu i a l’Església i si aquesta donació, malgrat les dificultats, li és font d’alegria, com ho fou en la vida de sant Josep.

La Sagrada Família va ser una escola per a Jesús, tal i com el Seminari ha de ser-ho per als futurs preveres, i Josep va ser, sens dubte, un bon mestre que ens ensenya a confiar en el Senyor ja que, com també ens recorda el Papa Francesc, “a cada circumstància de la seva vida, va saber pronunciar el seu fiat, com Maria a l’Anunciació i Jesús a Getsemaní”.

Josep va fer la seva feina de pare amb la seva entrega total, per això “*Jesús creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes*” (Lc 2, 52) en el marc d’aquella família que l’acompanyava en el seu creixement. El Seminari ha d’acompanyar en aquest creixement vocacional als seminaristes, com una família, ajudant-los a descobrir la crida de Déu en les seves vides.

Preguem Déu que faci créixer el nombre de les vocacions. Preguem també pels nostres seminaristes i pels seus formadors.

Els seminaristes: responent a una crida

Un seminarista és un seguidor de Jesús que ha sentit la seva crida i vol seguir-la per identificar-se cada dia una mica més amb ell fins al punt d’entregar-se ell mateix al seu servei, al de l’Església i al dels més necessitats de la nostra societat. És en aquesta resposta a la crida, viscuda des de la gratuïtat, que el seminarista es prepara per ser un servidor dels altres. Com diu Mn. Armand Puig, Rector de l’Ateneu Universitari Sant Pacià, “*el seminarista aprèn a tenir la casa oberta a tots els qui busquen una persona que els aculli i els escolti, sense jutjar-los ni condemnar-los, que els parli de Déu i del sentit de la vida. El seminarista camina cap a un presbiterat que no coneix les fronteres, que es commou davant les perifèries urbanes i existencials, que consola els malalts i els afligits amb la misericòrdia que brolla de l’Evangeli que predica.*”

Els seminaristes d’avui, com no podria ser d’altra manera, estan inserits en un món globalitzat, complex, individualista, que es relaciona amb les noves tecnologies, que es troba en plena crisi sanitària, econòmica, social i espiritual. I és en aquest món, que busca respostes, solucions i valors de vida, en el que, com a preveres, hauran de plantar la seva tenda en la intempèrie, treballar, relacionar-se, crear comunitat i buscar noves maneres d’evangelitzar, de compartir i de fer realitat la paraula de Déu, de ser sal i llum del món.

Cal però, recordar que, tot i que els seminaristes, futurs preveres, han estat cridats d’una manera particular a una entrega total al servei de Déu i del seu poble, aquesta crida a ser sal i llum del món, no és només per a ells, sinó per a tots nosaltres que, com a laics i laïques, hem rebut també una vocació, una crida diferent a la d’ells però a la que també hem de donar resposta amb confiança i valentia. Com ho féu Sant Josep.

Els set dolors i goigs de Sant Josep

1. El dolor de decidir abandonar secretament Maria i el goig de la revelació del misteri de l’Encarnació.

Senyor, ensenya’ns a confiar en Tu com ho féu Sant Josep.

2. El dolor de veure néixer Jesús entre tanta pobresa i el goig de poder acaronar Jesús entre els seus braços.

Senyor, que reconeguem i estimem Crist en els pobres.

3. El dolor per la sang de Jesús vessada en la circumcisió i el goig de posar el nom de Jesús a l’Infant diví.

Senyor, que la sang vessada per Jesús sigui font de vida.

4. El dolor de la profecia de Simeó sobre els patiments de Jesús i Maria i el goig que aquests sofriments portarien la salvació al món.

Senyor, que siguem sempre portadors de la teva Bona Nova.

5. El dolor per haver de fugir a Egipte i el goig d’estar sempre al costat de Jesús i Maria.

Senyor, que acceptem i aprenguem a ser tots germans.

6. El dolor per la por en tornar d’Egipte i el goig de viure en pau amb Jesús i Maria a Natzaret.

Senyor, que acceptem la teva voluntat sense por.

7. El dolor per la pèrdua del Nen Jesús durant tres dies i el goig de retrobar-lo al Temple.

Senyor, que sapiguem buscar-te i trobar-te en totes les circumstàncies.